

Vergaderjaar 1985–1986

19 030

**Wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968
(aanpassing aan de 10e btw-richtlijn)**

Nr. 8

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

Ontvangen 3 april 1986

De leden van de C.D.A.-fractie vragen naar het verschil in aangrijpingspunt voor de heffing tussen ondernemers en niet-ondernemers. Tevens vragen zij welke mogelijkheden er zijn om ook voor niet-ondernemers te komen tot een duidelijk en controleerbaar aangrijpingspunt voor de heffing van btw overeenkomstig de bedoeling van de tiende btw-richtlijn. Kennelijk haken deze leden in op hetgeen is opgemerkt in de memorie van antwoord (blz. 2, derde alinea), alwaar staat «daar in de praktijk een duidelijk en controleerbaar aangrijpingspunt voor de heffing van niet-ondernemers ontbreekt, is de regeling voor huurders uit de Europese Gemeenschappen beperkt tot ondernemers». Ten antwoord op de door deze leden gestelde vragen merk ik het volgende op.

Als gevolg van de tiende btw-richtlijn is de plaats van dienst bij de verhuur van roerende goederen, andere dan vervoermiddelen, in principe gesitueerd in het land van de afnemer van de dienst. Voor zover het afnemers uit de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreft wordt tevens de verschuldigdheid van de belasting naar de afnemer verlegd en beperkt de regeling zich tot diensten aan ondernemers. Deze bieden een duidelijk en controleerbaar aangrijpingspunt bij de heffing. Zij dienen een administratie te voeren en daarbij – uitzonderingen daar gelaten – te voldoen aan een aantal administratieve verplichtingen. In theorie zouden ook niet-ondernemers in de heffing kunnen worden betrokken, doch in de praktijk is dit moeilijk te realiseren, ook al komt het voor dat bij voorbeeld verenigingen, stichtingen en overheidsinstanties zo zij niet-ondernemer zijn, een administratie voeren. Niet-ondernemers, waartoe ook natuurlijke personen behoren, zijn echter als gevolg van de omstandigheid dat de heffing van omzetbelasting ingevolge de Wet op de omzetbelasting 1968 zich beperkt tot ondernemers, niet opgenomen in het bestand belastingplichtigen bij de voor de omzetbelasting bevoegde inspecties. Vanuit een oogpunt van uitvoerbaarheid en controleerbaarheid van de belastingheffing is de onderhavige regeling voor huurders uit de Europese Gemeenschappen dan ook beperkt tot huurders-ondernemers.

Wellicht ten overvloede zij hieraan nog toegevoegd dat de omstandigheid, dat de regeling zich niet uitstrekt tot diensten aan niet-ondernemers uit de Lid-Staten, niet betekent dat in die gevallen een duidelijk en controleerbaar aangrijpingspunt bij de heffing ontbreekt. Deze verhuur is op grond van de hoofdregel inzake de plaats van dienst belastbaar in het

land van de verhuurder. Deze dient ook de verschuldigde belasting af te dragen zodat ook in dat geval de heffing aangrijpt bij een ondernemer.

Omtrent de verhouding, in geld uitgedrukt, tussen de verhuur aan ondernemers¹ en niet-ondernemers waarnaar de leden van genoemde fractie vragen, staan mij geen gegevens ter beschikking.

Ten slotte merk ik nog het volgende op. Zoals is vermeld in de memorie van antwoord en in de toelichting op de nota van wijziging heeft het wetsvoorstel mede betrekking op de bemiddeling bij de verhuur van roerende goederen, andere dan vervoermiddelen. Dit brengt mee, dat de dienst van het bemiddelen in die gevallen voortaan in beginsel belastbaar is in het land van de huurder, uiteraard indien de opdracht tot bemiddeling uitgaat van de huurder. Volledigheidshalve voeg ik hieraan nog toe dat ingeval de opdracht tot bemiddeling uitgaat van de verhuurder, de dienst in beginsel belastbaar is in het land van die verhuurder. In het algemeen gesteld is de onderhavige bemiddeling in beginsel belastbaar in het land van de opdrachtgever.

De Staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning

¹ In de gedrukte versie van de memorie van antwoord, blz. 2, negentiende regel van onderen, staat abusievelijk «bij de verhuur van ondernemers» in plaats van: bij de verhuur aan ondernemers.